

מרינה אמא של סיון בטקס סיום צוות לביא (יולי 2016)

לא האמנתי, לא חשבתי אפילו בחלומות הכי פרועים שלי, שאזכה לעמוד כאן ולדבר מול בוגרי נירים שביניהם הבת שלי... פרידות הן חלק מחיינו, וכמו שנאמר, אם לא נאלצים להיפרד-בלתי אפשרי להיפגש שוב. ראשית, אני רוצה לבקש מכם הילדים שלנו סליחה, בשמי ואולי בשם כל ההורים. סליחה שלא יכולנו לצפות את החיים, רגע רגע, דקה דקה. אולי אם היינו יכולים לצפות את החיים היינו מכינים הגנות, היינו מתייחסים לדברים אחרת...

ילדה מתוקה שלי, סיוני שלי – לפני 18 שנה כשנולדת, הרגשתי כאילו קיבלתי את המתנה הגדולה של החיים שלי, הייתי כל-כך מאושרת והיו לי את כל הכוחות שבעולם לגייס בכדי להתמודד עם הגידול שלך.. אבל... הכל התחיל בלילה אחד, כשילדה בת 14 לא חזרה בלילה הביתה וזה נמשך ונמשך ושום דבר לא עזר. כל הגורמים שוחחו איתה אבל היא לא הייתה בשלה. אני כאמא ידעתי שאם לא אעשה מעשה וארחם על עצמי, אכעס על עצמי, אכעס עליה או אוותר – אני אאבד את הילדה שלי. על כל דבר הייתה לה תשובה, אחרי כל מעשה שלילי סיון נתנה הבטחה שזה לא יקרה שוב... במהלך אותה שנה נפתחו לה תיקים במשטרה, מעצרים ללילות בבתי מעצר, בתי משפט, מעצרי בית. הרווחה, משטרה, קצינת מבחן, יחידה לנערה נכנסו אצלי לחיג המהיר ודיברתי איתם כל יום. אבל ידעתי שבלי הרצון של הילדה שלי, בלי ההבנה שלה שמהו ממש לא תקין – שום דבר לא יעזור. האשמתי את עצמי, את מוסדות החינוך, את החברה שלא הבינה אותה, את המורים, המנהלים, וכמובן הכי הרבה – האשמתי אותה!

הייתי מיואשת, זרקו אותה מכל מוסד חינוכי שהייתה בו, הניצוצות המעטים של התקווה שלי הלכו ונעלמו. כל המשפחה חיה סביב סיון, היינו בהיכון מתמיד בציפייה לבשורה רעה. סוג של המתנה בחדר מיון לבשורה על חולה סופני. החיים של המשפחה שלנו נעצרו אף אחד לא היה חשוב. רק סיון! אבל סירבנו לוותר והתפללנו לנס. ואז לילה אחד אני מקבלת טלפון מסיון: "אמא עשיתי תאונה, אני לא צוחקת לקחתי לך את המפתחות של האוטו כשישנת, יצאתי לסיבוב ועשיתי תאונה אף אחד לא מת אבל יש פה משטרה" - לא האמנתי – ילדה בת 15?? מאיפה היא יודעת לנהוג?, איך היא העיזה? האם באמת היא בסדר?, האם אלו שהיו איתה באוטו בסדר? כל כך הרבה מחשבות ברגע אחד. רצתי למקום התאונה ראיתי את הרכב מרוסק, ראיתי את סיון גאה בעצמה, אפילו לא מפוחדת או מצטערת, הרחתי ריח חריף של אלכוהול מהרכב. החלטתי לפעול בדרך קיצונית, כי באותו רגע הבנתי שאם לא אפעל כמו שצריך, אצטרך לבקר אותה כל החיים בבתי-סוהר או בבית העלמין... הגשתי תלונה במשטרה והחלטתי לא לוותר, שלפחות אדע שעשיתי כל מה שיכולתי לעשות בשביל הילדה שלי.

למזלי, פגשנו אנשים טובים באמצע הדרך שמאמינים, שאנחנו המבוגרים צריכים לקחת אחריות. סיפרו לנו על נירים. לאחר פגישת הכרות נקבע תאריך הכניסה לכפר. אבל למרות שבשלב הזה סיון כבר הביעה רצון לשינוי, היא המשיכה במעשיה ונפתח לה עוד תיק על אלימות ובנירים החליטו לא לקבל אותה. למזלנו, בנירים בדיוק פתחו את הפיילוט של בית-הבנות וזה היה התנאי וההזדמנות של סיון להשתלב בכפר. מהכרות עם האוצר שלי, לא האמנתי שזה יצליח אבל הייתי חייבת לה ולעצמי לפחות לנסות. שידרתי לסיון אמון מלא בהצלחה. כשראיתי את האוהל הענק שבו היא תצטרך לשהות 4 חודשים חשכו עיניי, אבל מול זה מיד דמיינתי איזה מקלט בבניין ישן עם קבוצת משתמשים בכל הגילאים ופתאום האוהל הזה נראה לי כגן עדן. ידעתי שהכל היה תלוי רק בה. צחי בילט שהיה ראש צוות בבית-הבנות האמין בסיון הרבה יותר ממני ואני מודה לו על כך שהוא לא ויתר גם כשאני ויתרתי. כל כמה ימים מקסימום שבוע וחצי שלחו את סיון הביתה, וגם במהלך השהות באוהל היא הצליחה לצבור עוד תיק במשטרה. כבר לא היה לי שום אמון בה, אבל לשמחתי טעיתי והיא הצליחה, סיימה את שהותה בבית-הבנות ונכנסה לצוות לביא באמצע שנה בתור נערה חדשה. עוד לפני שסיון נכנסה לצוות בכלל, היא הספיקה לריב עם חלק גדול מהנערים ולפחות פעם בחודשיים הייתי בוועדת חירום. לפני כל מסע של הצוות ידעתי מראש שאני צריכה להתכונן נפשית כי סיון כנראה תחזור הביתה אחרי היום הראשון של המסע - אחרי עוד התבצרות... יחד עם זאת כל יום ראיתי ושמעתי על שינוי שלאט לאט מתחולל בה, את השינוי לטובה שבנירים העניקו לה. במקביל לספק שלי, התחלתי להאמין בסיון והכי חשוב היא התחילה להאמין בעצמה. כל יום הייתי יותר ויותר גאה בה, כל יום אמרתי לה שאני במקומה הייתי נשברת, כל יום הצבנו יחד מטרה חדשה מולנו.

היום אני כבר לא מאשימה אף אחד, אני מאמינה בך סיון. מאמינה בערכים שקיבלת פה, בחברויות שיצרת במסירות, באומץ שלך, אני מאמינה בלב שלם שכל מי שיעמוד כאן היום על הבמה כבוגר נירים יתחיל משהו חדש: טוב, ערכי, אני מאמינה שאתם דור ההמשך שלנו והרבה יותר טובים מאיתנו, עם הכלים שקיבלתם בנירים. אני מאמינה שתעבירו את זה הלאה לכל מי שזקוק לזה ולא התמזל מזלו להגיע לכאן. סיווני – התהליך שעברת כאן הוא בלתי יאומן. אין תוצאה שלא עשית ואין תהליך שלא עברת – החל מספסל וכלה בחווה. אם הייתי קוראת ספר על הסיפור שלך הייתי בטוחה שהעלילה בדיונית והדמויות והסיטואציות לא אמיתיות בכלל. היו המון נפילות אך קמת והתקדמת אחרי כל נפילה עם ראש מורם, לא התייאשת, אני שאבתי ממך כוחות, החדרת בי אמונה בדרך המיוחדת שלך בלי מילים, בלי הבטחות, אלא בעשייה שלך, בכוח שלך. הבנתי שאת לוחמת ובין נפילה לנפילה התחלתי להאמין

בך , בעצמי ובנירים .הוכחת לי שאין דבר העומד בפני הרצון ולמרות שיש עוד דרך ארוכה ויש המון חששות ופחדים ,נתת לי את כל הסיבות להאמין בך ,שתמיד תישארי ילדת נירים ,והילדה הזאת לא תישבר ואם היא תיפול היא תקום ותרים את כל מי שמסביבה. להיות ילדת נירים זאת זכות – ואת זכות בזכות הזאת ואני זכיתי בך!

כאן היום על הבמה מול כולכם אני מתביישת שלא האמנתי בשינוי ,באותו הבוקר הראשון שהגעתי ועמדנו בכניסה לאוהל - בית הבנות. אני שמחה להגיד שטעיתי בגדול.

ילדים שלנו, אתם לא מתארים לעצמכם כמה כוח אתם מעניקים לנו, ולמרות שיש ימים שהכוחות נגמרים – אני רוצה שתדעו שהכוונה שלנו תמיד כוונה של אהבה, אני מאחלת לכם שהחיים יאירו לכם, ושכל מה שאתם מייחלים לו יתגשם. אני גאה בכל אחד ואחת מכם. אתם חזקים, מיוחדים ומאוחדים. אתם דוגמא נפלאה לכל בני הנוער בתקופה שלנו, אין לי ספק שתתמודדו עם כל הקשיים ושהמכשולים של החיים קטנים עליכם. אתם הגיבורים שלי, שלנו. לימדתם אותנו שמנצחים זה לא אנשים שלעולם לא נכשלים אלא אנשים שלעולם לא נכנעים. אתה נכשל רק כשאתה מפסיק לנסות. שתדעו – בסוף אנשים הולכים לשפוט אתכם בכל מקרה, אל תחיו את החיים בניסיון להרשים אחרים, תחיו את החיים בניסיון להרשים את עצמכם על פי הערכים שקיבלתם כאן.

לסגל היקר, אחד אחד מכם – לא האמנתי שיש אנשים כמוכם. בשבילכם טיפול, חינוך וכל מה שצריך סביב הילדים האלו זה לא עבודה או משימה זו נתינה, זה דרך החיים. אני גאה שהבת שלי זכתה בעוד משפחה, בעוד אמהות, אבות, אחים ואחיות. מודה לכם שהצלתם לנו את החיים . תודה.